ఆ ఒక్కటీ అడక్కు

రాత్రి ఎనిమిదయింది.

దూరంగా కొండమీద మంచు కురవటం మసగ్గా కనబడుతూంది. వచ్చిన దారి పాములా చీకట్లో కలిసిపోతూంది. చలి వణికిస్తూంది.

సిమ్లా మత్తుగా నిద్రపోవటానికి ఉపక్రమించబోతూంది.

కారుని ఆక్‌లాండ్ స్కూలు ప్రక్కన ఆపేడు రావు. హేండ్ బ్రేక్ లాగి, క్రిందకు దిగి,

చక్రంకింద రాయి పెట్టాడు. జారిపోతే కింద కొండల్లోకే.

"కూలీ సాబ్."

రావు తలూపి వెనగ్గా వెళ్ళి డిక్కీ తెరిచి రెండు సూటుకేసులూ వాడికి ఇచ్చేడు.

సుమిత్ర కారు ముందుసీట్లో కూర్చొని అంతా చూస్తుంది. ఆమె కోపంగా ఉందని అతడికి తెలియాలని ఆమె తాపత్రయపడ్తోందని అతడికి తెలుసునని ఆమెకి తెలుసు. అయినా బింకంగానే వుంది. బింకం ఏమిటి - నిజంగానే ఒళ్ళు మండిపోతూంది ఆమెకి. ఢిల్లీ ఎయిర్‌పోర్టులో అది జరిగినప్పట్నుంచీ ఈ గొడవ ప్రారంభమయింది. ఆ ఊళ్ళో వున్న రెండ్రోజులూ రావుకి ఉపవాసమే.

రావు కిటికీలోంచి చూసి "దిగు" అన్నాడు. "కారు ఇక ఊళ్ళోకి వెళ్ళదు. ఇక్కడ్నుంచి నడిచే వెళ్ళాలి."

ఆమె దిగి, కారు డోరు అతడి మొహం మీద చప్పుడయ్యేలా ధడేలున వేసింది. అదిరిపడి దాన్ని పైకి కన్పించకుండా షాల్ ఆమె భుజాల మీద సర్దుతూ "బాగా చలిగా వుందికదూ" అన్నాడు. ఆమె అతడి చెయ్యి విదిలించి ముందుకు నడిచింది కూలీ వెనగ్గా.

రావు ఆగి, జేబులోంచి సిగరెట్ తీసి వెలిగించుకొని ఓ క్షణం అలానే నిలబడ్డాడు... లాభంలేదు... ఈ సిమ్లా ట్రిప్పు చాలా బేవార్సుగా ముగియబోతుంది.

అతడు తలెత్తి చూసేడు. ఆకాశం కొద్దిగా మేఘావృతమై వుంది. ఓ కొండ అంచుల్లో ఇళ్ళపైన, కప్పులమీద మంచు తెల్లటి కుచ్చు టోపీలా వుంది. నల్లటి చెట్ల మీద తెలుపు గుర్తు తెలియని చిత్రకారుడి అబ్‌స్ట్రాక్ట్ పెయింటింగ్‌లా వుంది. దూరంగా కొండవంపులో ఓ ఇరవై ఏళ్ళ కుర్రాడూ, పద్దెనిమిదేళ్ళ అమ్మాయి చాలా దగ్గరగా ఒకళ్ళ చేతుల్లో ఒకళ్ళు పాల్ అండ్ మిశ్చర్‌లా నడచి వెళుతున్నారు.

రావ్‌కి తనమీద తనకే జాలేసింది. తొందరగా సుమిత్రని మంచి చేసుకోకపోతే రెండువేలూ గంగలో పోసినట్టే.

ముందు కూలీ సునాయాసంగా పైకి ఎక్కుతున్నాడు. సుమిత్ర వెనుకే నడుస్తోంది. ఆమె పచ్చటి షాల్-ఎర్రటి చీరపైన నల్లని చీకట్లో, తెల్లటి మంచు బాక్‌గ్రౌండ్‌లో అందంగా వుంది. సన్నటి నడుం మీద నుంచి క్రిందికి జారిన చీరె హిమాలయాల్లో మందాకిని. బలమైన కోర్కె మనసులో సముద్రకెరటం.

హోటల్ బ్రైట్ రిసెప్షన్ క్లర్క్ నిద్రలోకి జోగుతున్నాడు. అలికిడికి కళ్ళు తెరిచేడు.

"మిసెస్ అండ్ మిస్టర్ రావ్. రిజర్వేషన్"

క్లర్క్ ఒకసారి తలెత్తి ఇద్దరివైపూ చూసి రిజిష్టర్ తీసి చూసి పెన్‌తో వ్రాసేడు. రావు సంతకం పెట్టి, కారిడార్‌లో నడిచేడు. బోయ్ రూమ్ తలుపు తెరిచేడు.

డబుల్‌రూమ్, ఒకమూల ఫ్లవర్‌వేజ్, బల్లమీద ఫోన్, రెండు పక్కలు - గార్డెన్‌చైర్ స్ప్రింబ్లింగ్ పాడ్‌తో సహా.

అతడు సంతృప్తిగా తల పంకించాడు. సుమిత్ర సూట్‌కేస్‌లోంచి చీర తీసుకొని బాత్‌రూంలోకి వెళ్ళింది. అతడికి మాత్రం నూట అరవయి మైళ్ళు డ్రైవ్‌చేసినా అలసటగా లేదు.

ఫ్రష్‌యాజ్ రోజస్. సుమిత్ర ఉడుక్కోవటానికి వున్న శతకోటి కారణాల్లో ఇదొకటి. ఆమె ప్రక్కన అతడు తమ్ముడిలా వుంటాడు.

అతడు బూట్లు విప్పి మంచంక్రిందికి తోసి, కిటికీ తలుపులు తెరచి ఒక్క క్షణం యేదో అపురూపమయిన దృశ్యాన్ని చూస్తున్నట్టు అలానే వుండిపోయాడు. ఎత్తయిన కొండ ఛాయలో మెలికలు చుట్టుకొని నిద్ర పోతున్న కొండచిలువలా వుంది సిమ్లా. భూమిలో బాణాలు పాతినట్టు చెట్లు.

తలుపు చప్పుడయింది. బాత్‌రూమ్‌లోంచి సుమిత్ర వచ్చింది. వెనగ్గా వచ్చి భుజంమీద తల ఆన్చి, కిటికీలోంచి బయటికి చూడటం అందమైన అనుభూతి. అతడు ఊపిరి బిగపట్టేడు. ఉహు. ఆమె అడుగుల చప్పుడు దగ్గరవలేదు. పక్కమీద వాలి ఫిల్మ్‌ఫేర్ తీసి చదవటం ప్రారంభించింది. అతడు కనుకొలుకుల్లోంచి ఆమెని చూసేడు. మంచుకప్పిన పర్వతంలా మోకాలి మీదనుంచి క్రిందికి జారిన షిఫాన్ చీరె కేవలం తనని కవ్వించటం కోసమే.

అతడు దగ్గరగా వెళ్ళి చెయ్యి మీదవేసి "సుమిత్రా" అన్నాడు. చెయ్యి విదిలించి కొట్టింది. అతడికి నవ్వొచ్చింది.

"ఎందుకింత పంతం చెప్పు."

"మీకు మాత్రం ఎందుకంత పంతం."

"నాకేం పంతంలేదు."

"అయితే మరెందుకు చెప్పకూడదు?"

ఆ చెప్పదల్చుకొన్నది తల్చుకుంటేనే పొరలు పొరలుగా నవ్వొస్తూంది అతడికి. అతడు నవ్వడం చూసి ఆమె మరింత ఉక్రోషపడి "అదిగో అదే ఒళ్ళు మండుతూంది" అన్నది. అతడు నవ్వటం మానేసి "సరేలే నవ్వనులే" అన్నాడు.

"అయితే చెప్పండి" మోచేతిమీద లేచి ఆత్రంగా కూర్చుంది.

"ఏం చెప్పను?"

"అదే, ఎయిర్‌పోర్టులో ఆ అమ్మాయి మీతో ఏమిటన్నది?"

"ఏమీలేదు"

ఆమె విసురుగా వాళ్ళోంచి తలగడ విసిరికొట్టి మంచంమీద నుంచి లేచి కిటికీ దగ్గరికి వెళ్ళి నుంచుని బయటకు చూసింది.

రావుకి ఆమె కోపం చూసి నవ్వొస్తోంది ఒకవైపు - ఎందుకు చెప్పాలి, అని పంతం ఇంకోవైపు.

అసలు ఎయిర్‌పోర్టు అమ్మాయెవరో తన ప్రాణం తీయటానికి తనని పిల్చినట్టుంది.

ఢిల్లీలో దిగేసరికి సాయంత్రం అయిదయింది. ఎయిర్ బస్ చాలా రష్‌గా వుంది. రావూ, సుమిత్రా బ్యాగేజి కోసం నిలబడ్డారు. అప్పుడొచ్చింది ప్రళయం.

సుమిత్ర మాటి మాటికి రావువైపు చూస్తోంది. గ్రే సూట్‌లో అతడు కొట్టొచ్చినట్లు కనబడుతున్నాడు. అందమైన మగవాడు. చూడటానికి బావుంటాడు. కానీ వాడే మొగుడైతే

ప్రతిక్షణమూ వాణ్ణి పరిరక్షించుకోవటానికే టైమ్ సరిపోతుందని సుమిత్ర తన పధ్నాలుగేళ్ళ వైవాహిక జీవితంలోఅనుభవపూర్వకంగా గ్రహించింది. అందులో ఆరోజు సూట్‌లో అతడు మరీ బావున్నాడు, స్తంభానికి ఆనుకొని నిలబడి సిగరెట్ వెలిగించుకొంటూంటే చూడముచ్చటగా. అయితే సుమిత్ర అతణ్ణి చూడటంలేదు. అక్కడికి పదిగజాల దూరంలో ఓ చిన్నది చేతిలో పేరుకి పుస్తకం పట్టుకొని దానిపై నుంచి రావ్‌ని ఓరగా చూస్తోందని గమనించింది.

రావ్‌కి ఆ అమ్మాయి తనని చూస్తూందని కూడా తెలుసు. అందుకే అవసరమైన దానికంటే ఎక్కువ కాన్‌సన్‌ట్రేషన్‌తో వస్తున్న బ్యాగేజి వైపు చూడసాగేడు.

ఆ అమ్మాయి తన మొగుడివైపు అలా చూడటం సుమిత్ర కస్సలు నచ్చలేదు. కొరకొరా చూసింది. అయినా లాభంలేకపోయింది.

అయిదు నిమిషాల్లో బ్యాగేజి వచ్చేసింది.

అవి తీసుకొని బైటకొస్తుంటే ఆ అమ్మాయి చేత్తో దగ్గిరగా రమ్మన్నట్టు సైగచెయ్యటం, రావు తననేనా అన్నట్టు చూడటం, ఆ అమ్మాయి తలూపటం, అతడు ఆ అమ్మాయి దగ్గరకి వెళ్ళటం- సుమిత్ర చూస్తుండగానే జరిగిపోయాయి. ఆ అమ్మాయి నవ్వుతూ ఏదో అనటం - రావు మొహం ఎర్రబడటం - అతడూ నవ్వటం, ఏదో అని వెనక్కి తిరగటం కన్నుమూసి తెరిచేంతలో జరిగిపోయేయి. భార్య దగ్గరకొచ్చి "పద" అన్నాడు.

కారు ఇంద్రప్రస్థ మార్గ్‌వైపు వెళుతూండగా సుమిత్ర కంఠాన్ని చాలా క్యాజువల్‌గాపెట్టి "ఏమిటి ఆ అమ్మాయి అంటున్నదీ?" అంది. రావు అంతకన్నా మామూలుగా "ఏమీలేదు" అని అన్నాడు.

"చెప్పకూడదా ఏమిటి?"

"ఏం లేదన్నాగా-"

కారు హోటల్‌ముందు ఆగటంతో ఆ టాపిక్ ఆగిపోయింది. అయితే ఆ రాత్రి మళ్ళీ వచ్చింది.

"ఆ అమ్మాయి మీకు ఇంతకుముందే తెలుసా?"

"ఏ అమ్మాయి?"

"అదే- ఎయిర్‌పోర్టు అమ్మాయి."

"తెలీదే."

"మరేం మాట్లాడింది?"

రావుకి అది తల్చుకొంటే నవ్వొచ్చింది. "ఏంలేదు" అన్నాడు. మళ్ళీ నవ్వొచ్చింది. సుమిత్ర వుక్రోషంతో "చెప్పకూడ దేమిటి పెద్ద..." అన్నది అతడి నవ్వు చూసి.

"ఏం లేదంటున్నాగా."

సుమిత్ర అతడివైపు చిత్రంగా చూసి "ముక్కూ మొహం తెలియని పిల్ల దగ్గిరకి పిల్చి మాట్లాడకుండా వూరికే 'హలో హౌ డూ యు డూ' అన్నదా?"

"నేనబద్ధం చెప్పనన్న విషయం నీకు తెలుసు"

ఆ విషయం మాత్రం నిజం, రావు అబద్ధం చెప్పడు. పెళ్ళవగానే తన పూర్వ పరిచయాల గురించిన వివరాలన్నీ చెప్పేడు. సుమిత్రకి నచ్చిన గుణాల్లో అదొకటి.

"మీరబద్ధం చెప్పరు - ఆ అమ్మాయి మీకు ఇంతకు ముందు తెలీదు. ఆ విషయం ఒప్పుకుంటున్నాను. మరి ఆ అమ్మాయి మీతో ఏం అన్నది? 'ఢిల్లీలో ఫలానాచోట వుంటున్నాను, సాయంత్రం రండి...' అన్నది కదూ!"

"కాదు"

"పోనీ హోటల్ దగ్గిర వెయిట్ చేస్తూ వుంటాను అన్నది?"

రావు నవ్వి "కాదు" అన్నాడు.

"మరేమన్నది? లిఫ్ట్ ఇమ్మన్నదా -చెక్ ఇన్ ఎక్కడో అడిగిందా? ఫ్లైట్ ఎంత ఆలస్యమో అడిగిందా?"

"అవేమీ కావు."

"మరి?"

రావు చెప్పబోయాడు, అంతలో "సిమ్లా బానేవుంది. మీతో కంపెనీయే బాలేదు. నేను కొద్దికాలం పుట్టింట్లో వుండాలనుకొంటున్నాను" అంది.

"నువ్వు చాలా చిన్న విషయాన్ని పెద్దది చేస్తున్నావు."

"చిన్న విషయమా? భర్తతో పరాయి స్త్రీ ఏం మాట్లాడిందో తెలుసుకోవాలనుకోవటం చిన్న విషయమా? దాన్ని మీరు దాచిపెట్టి, పైగా అడిగితే నవ్వులాటగా తీసుకొంటారా? ఏం, ఆ మాత్రం హక్కు లేదా నాకు? ఇంత చిన్న విషమాన్నే నా నుంచి దాచినవారు ఇంకా ఎంత పెద్ద పెద్ద విషయాల్ని దాస్తున్నారో? అదే నాతో ఎవరో అబ్బాయి అలా నవ్వుతూ మాట్లాడితే మీరు సహిస్తారా? చెప్పేవరకూ ప్రాణం తీయరూ? ఒకవేళ చెప్పినా అది నిజమో కాదో అని అనుమానంతో వేధించరూ- నేనేమీ అలా మిమ్మల్ని చంపటంలేదే! సరదాగా అడిగేను. దానికింత రాద్ధాంతం దేనికి? పోనీ ఆ అమ్మాయి మీతో చెప్పింది నాతో చెప్పకూడని దయితే చెప్పొద్దులెండి- కానీ భార్యా భర్తల మధ్య ఇలాటి చిన్న చిన్న విషయాలే నెమ్మది నెమ్మదిగా వాళ్ళని దూరం చేస్తాయని గ్రహించండి చాలు..."

రావ్ ఆమె వేపు నిదానంగా చూసేడు. ఆమె కళ్ళు వర్షించటానికి సిద్ధంగా వున్నాయి. రెండ్రోజుల్నుంచీ నిద్రలేనట్టూ మొహం పీక్కుపోయింది. అతడికి ఒక్కసారిగా భార్య మీద అమితమైన జాలి పుట్టుకొచ్చింది. "ఓ.కె." అన్నాడు.

"చెప్తాను సరేనా-"

ఆమె తలెత్తి చూసింది. అతడు కాగితం పెన్నూ తీసుకున్నాడు. "చాలా సిల్లీగా నీకు అనిపించవచ్చు. కానీ జరిగింది మాత్రం ఇది. మరి దీంట్లో ఆ అమ్మాయి అభిప్రాయం ఏమిటో నాకు తెలియదు."

ఆమె వూపిరి బిగబట్టి "ఏమిటది?" అంది.

"హు- నేను నోటితో చెప్పలేను" అతనికి నవ్వొస్తుంది మళ్ళీ. ఆ అమ్మాయి అన్నది తల్చుకుంటే చాలు నవ్వొస్తూంది. "కాగితం మీద వ్రాసిస్తాను చదువుకో, కానీ ఓ షరతు.

జరిగింది జరిగినట్టు వ్రాస్తాను. దానిమీద డిస్కషను అనవసరం. 'మీరేం చేసేరు, మీరేం అన్లేదా?' అని ప్రశ్నలు అడక్కూడదు, సరేనా?'

సుమిత్ర కూడా నవ్వింది. "సరే, మీరుమీ పంతం వదులుకొని అది చెప్తే ఐమీన్ వ్రాస్తే- ఇక దాని గురించి ఏమీ అడగనని, మీరు వ్రాయగానే మీరు దాని విషయం మర్చిపోవచ్చుననీ హామీ ఇస్తున్నాను. మనకు పుట్టబోయే పాపమీద ఒట్టు సరేనా."

రావ్ తలుపి బాత్‌రూమ్‌కి వెళ్ళాడు. షేవింగ్ మిర్ర్ కింద వత్తుపెట్టి ఆ అమ్మాయి తనతో అన్నదీ, తను విన్నదీ వివరంగా వ్రాసేడు. కాగితం అక్కడ పెట్టి రూమ్‌లోకి వచ్చేడు. సుమిత్ర అతణ్ణే చూస్తూంది. అతడు రాగానే లేచి నిలబడింది. అతడు తలూపాడు. ఆమె లోపలికి వెళ్ళబోయి అతడి దగ్గరగా ఆగింది. చటుక్కున అతడి భుజాల మీద చేతులు వేసి "రియల్లీ యూ ఆర్ ఎ నైస్ హబ్బీ...' అని సుతారంగా ముద్దు పెట్టుకుని లోపలికి వెళ్ళింది.

రావ్ ఊపిరి బిగపట్టి నిలబడ్డాడు, ఆమె లోపల్నించి బయటకొచ్చే క్షణం కోసం, ఆమె ముఖకవళికలు చూడటం కోసం.

నిముషం తర్వాత తలుపు దగ్గర అలికిడి వినిపించింది. ఆమె వస్తూంది, అతడు టెన్షన్‌తో ఆమె వేపు చూశాడు. కానీ ఆమె మొహం నిరాశతో పాలిపోయివుంది.

"నీకు బుద్ధిలేదు రావ్" అన్నది.

అతడు తెల్లబోయి "ఏం?" అన్నాడు.

"కాగితం మీద వత్తు పెట్టొద్దా- అందులోనూ బాత్‌రూంలో."

రావు చప్పున వంగి ప్రక్కకి చూసేడు. అతడు వ్రాసిన కాగితం, గాలికి ఎగిరి బాత్‌టబ్‌లో నిండుగా పట్టిన నీళ్ళమీద పడవలా తేలుతూంది.

రావు ఆమెవైపు నిజాయితీగా చూసేడు, "నేను నిజంగా వ్రాసేను" అన్నాడు.

"చూసేను" అంది. "అక్షరాలున్నాయి, కానీ అలుక్కుపోయాయి"

"పోన్లే నేనే చెప్తాను. అనలేం జరిగిందంటే..." చెప్పబోయాడు.

"వొద్దు" అంది సుమిత్ర. 'ఆ విషయం ఇక మాట్లాడనని పాప మీద ఒట్టు పెట్టుకొన్నాగా!'

❀ ❀ ❀

(ఆంధ్రప్రభ - 1970)